

Hoa Tràng An

Vị Thánh Và Tình Yêu

Tuổi 18-tuổi của biết bao nhiêu mộng mơ ước ao cháy bỏng, của biết bao nhiêu khao khát vừa huyền ảo vu vơ vừa đầm sâu; tuổi của sự tiếp giáp giao thời không rõ ràng giữa thánh thiện và bình thường, ranh giới giữa thanh cao thiêng liêng và bé nhỏ thấp hèn chưa được định hình rõ ràng, những đam mê, những khát khao tưởng có thể lấp đầy tất cả. Khi em 18 tuổi, anh đến với tất cả sự ngại ngùng nhút nhát bóng gió xa xôi. Bằng linh cảm tinh vi của một cô bé mới lớn, em không vỗ vập mà đắm thắm dịu dàng, đủ để cho anh hy vọng chờ đợi.

Hình như chúng mình cùng tạo nên một "không gian sử thi". Sợi chỉ xanh óng ánh ấy chi phối hai đứa rất sâu không bao giờ xích anh và em lại gần nhau. Em cứ mãi mê theo đuổi những ước mơ danh vọng của riêng mình, còn anh thì đuổi theo sự huyền hoặc của một mối tình trong mộng. Chẳng một lời thổ lộ, thậm chí chẳng một ánh mắt, một cái nhìn, hai đứa đứng thật gần mà "ngưỡng vọng" về nhau trong tâm niệm.

Đừng trách em vô tình không tạo cho anh cơ hội! Em khát khao tìm kiếm và cố công truy tìm một vẻ đẹp toàn thiện, toàn mỹ. Có lẽ chính bởi vậy mà với anh, em (vô tình) trở thành một vị thánh trong tình yêu, và anh e ngại. Em bỗng cảm thấy mình có tội! Không! Em không hoàn toàn là "Người đàn bà trên chuyến tàu tốc hành". Em mới chỉ là một cô bé. Đừng giận em, đừng

trách em nếu em là một vị thánh trong tình yêu.

Con người là sự xuyên thấu hài hòa của những gì đối lập con và người, thiên thần và ma quỷ. Em hiểu được điều đó. Nhưng khao khát vẫn đầm sâu âm ỉ, làm cho em sợ rằng có một ngày vẻ thánh thiện sẽ mất đi hay nhạt đi, tình yêu chỉ còn là dãy số cng những tầm thường, nhỏ nhen, ích kỷ, bởi vì anh và cả em nữa đều là con người.

Có người bảo như thế là giả dối, tình yêu không phải là sự ngưỡng vọng, thành kính xa xôi. Em vô cùng bối rối! Anh vừa gần bên em lại vừa lừng lơ dụi vội, tưởng chỉ là của riêng em nhưng thật ra lại của rất nhiều người con gái khác. Chúng mình đâu đã một lời ước hẹn?

Hay là em đã lầm khi theo đuổi và truy tìm với tất cả khát khao một vầng hào quang không có thực. Ôi hạnh phúc, tình yêu sao mà mỏng manh? Có thể rồi em sẽ mất anh - Anh không phải là nửa tim em cần có. Đừng trách em hững hờ vô có! Em cũng khát khao đến vô biên một tình yêu đích thực cho mình. Nhưng nào ai dám tin là đã biết được tận cùng sự thật-những sự thật tâm linh. Con người sống hết cuộc đời mà đâu hiểu hết được người mình yêu.

Lĩnh vực của cái tôi - người ta không thể san sẻ hay chia đôi người yêu của mình, nhưng hồi người yêu em và người em yêu, em tin tưởng rằng cái tôi trong tình yêu đích thực bao giờ cũng biết hy sinh. Và tình yêu luôn là tình cảm trong sáng thanh cao đòi hỏi sự hiến dâng trọn vẹn trong hạnh phúc tìm thấy mình trong một cái Tôi khác và hạnh phúc khi biết mình được hy sinh.

Hoa Tràng An

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003